

Ἦρτες τσαὶ ἦρταν οἱ χαρὲς τσ' ἦρταν τσ' οἱ ἐγ-γλεζ-
ζέδες,
μῆλομ μου ζαριφλήδικο μὲ τσὶ χρουσοὺς κοζ-ζέδες!
(ζαριφλήδικο = χαριτωμένο, κοζ-ζέδες = κοντσές = μπου-
μπούκι) Κάσ.

Ἀσπρου μ' τριανταφυλλάζ' μὶ τοὺν ἄσπρου σ' τοὺν
κουντζέ,
πᾶρι μὶ 'ς τ'ν ἀγκαλιά σ', γιὰ νὰ κάνουμε γλιντζέ
Ὀλυμπ. || Γνωμ.

Ἡ κάρτσα εἶναι ἐγλεντζές, ἡ ρόκκα εἶναι σεργιάνι
καὶ ἡ καημένη κρεββατή εἶναι σκλαβιά μεγάλη
(κρεββατή = ἀργαλειό· ἡ ὑφαντική εἶναι πολὺ ἐπίπονος
ἐργασία) Σμύρν. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

Τὸ χωράφι 'ναι ἄμε κ' ἔλα, τὸ σκαπέτι 'ναι γλετζές,
τὸ παδέρημο τ' ἀδράχτι οὐλο πρίκες καὶ χολές
(πρίκες = πίκρες· ἡ κλωστική ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον) Σέλιν.
Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. γ λ ε ν τ ζ ῖ ό,
γ λ έ ν τ η μ α, γ λ έ ν τ ι, γ λ ε ν τ ο κ ό π η μ α, γ λ ε ν
τ ο κ ό π ι, ξ ε φ ά ν τ ω μ α, ξ ε φ ά ν τ ω σ η. 3) Τόπος
διασκεδάσεως Αἴγιν. Παξ.: Ἄσμ.

Μπουγιούκντερε καὶ Θαραπιτά, Τατάβλα καὶ Νιοχώρι,
αὐτὰ τὰ τέσσερα χωριά εἶν' ὁ γλεντζές τσῆ Πόλης
Παξ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλεντζές Ἀθῆν. Πειρ.
Γλετζές Ἀθῆν., ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλετζές Πάρ.
καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τοῦ Γλετζέ Πελοπν. (Μεσσην.)

γλεντζιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλιτζιάρα Ἡπ. (Ἰωάνν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ν τ ζ έ έ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι ά ρ η ς.

Γ λ ε ν τ ζ έ έ 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Χαί Καραβιριά γλιτζιάρα, | πῶμινις χουρὶς πιτάρα
(Καραβιριά = Καρχαμπεριά, ἡ περιοχὴ τῶν Κουρέντων καὶ
Γραμμενοχωρίων).

γλεντζιό τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ν τ ζ έ έ.

Διασκεδάσις. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ έ έ 2.

γλέντημα τό, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Γορτυν. Κυ-
νour. Μεσσην. Τριφυλ. Χώρ. κ.ά.) γλέδημα Αἴγιν. γλέντ'μα
Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Κρυόβρ. Μαυρέλ. Νερόμυλ. Φωτειν.
κ.ά.) Μακεδ. (Ἐπταχώρ. Καρπερ. Κατάκαλ. Καταφύγ.
Κοζ. Ρητίν. Ρυάκ. Σαμαρ. κ.ά.) γλιέντ'μα Θεσσ. (Συκαμν.)
γλέντισμα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δάρα Ἀρκαδ. Δίβρ. Κάμπος
Λακων.) Ἡπ. (Θεσπρωτ. Κεστρίν.) γλέδισμα Ἀντίπαξ.
Ἴος Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύθν. Μέγαρ. Παξ. Πελοπν.
(Καρδαμ.) γλέντ'σμα Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Ἐπταχώρ.
Ζουπάν. Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Φθιώτ.
Φωκ. κ.ά.) Ἡπ. (Κούρεντ.) γλέδ'σμα Ἀλόνν. Μακεδ.
(Βόιον κ.ά.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὦ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ ε ν τ ῖ ζ ὦ.

Γ λ ε ν τ ζ ῖ ό, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Τὸ κέντημα 'ναι γλέντημα κ' ἡ ρόκκα 'ναι σιργιάνι
καὶ ὁ βουλιαγμένος ἀργαλειὸς σκλαβιά τῶν κορι-
τσιῶνε

(ἀπὸ τὰς γυναικείας ἐργασίας ἡ ποικιλτικὴ καὶ ἡ κλωστικὴ
εἶναι παιγνίδια παραβαλλόμενα πρὸς τὴν λίαν ἐπίπονον
ὑφαντικὴν) Πελοπν. (Γορτυν.)

Τὸ κέντημα εἶναι γλέντισμα κ' ἡ ρόκκα εἶναι
σιργιάνι
καὶ ὁ μπουρισμένος ἀργαλειὸς εἶναι σκλαβιά μεγάλη
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἡ ρόκκα εἶναι γλέδ'σμα, τοῦ πλέξ'μον σιργιάν',
τοῦ κατακαημένου τ' ἀργαλειό εἶναι σκλαβιά μεγάλη
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Σκόπ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ.
πολλαχ. || Ἄσμ.

Ποὺ 'χάσαν τοὺ πιδούλ' τ'ς δὲν ξέρ'ν τί νὰ κάμ'ν,
ποὺ τό 'χαν ἓνα γλέντ'σμα καὶ μιὰ ψ'λὴ καμάρα
Μακεδ. (Ἐπταχώρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ε ν τ ζ έ έ 2.

γλεντής ό, Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὦ.

Γ λ ε ν τ ζ έ έ 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών.: Ἄσμ.

Κωσταντῆ γλεντῆ, γλεντῆ, | βάρ' τὰ τούμπανα καλά,
νὰ χουρέψ'ν τὰ πιδιά | μὶ τὰ κόλλ'να βρακιά.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλεντῆς Ἀθῆν. Πελοπν.
(Γαργαλ.) καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλέντης Σῶρ.

γλεντησιὰ ἡ, ἐνιαχ. γλεδησιὰ Σπέτσ. γλενδησιὰ Λέρ.

Ἐκ τοῦ ὁρ. τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὦ.

Ἡ διὰ πολλῶν ἀλιευτικῶν πλοίων ἀλιεῖα ἐνθ' ἄν.

γλέντι τό, κοιν. γλέδι Ἀντίπαξ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ.
(Ἄγιος Γεώργ. Χαν. κ.ά.) Παξ. Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ.
κ.ά.) γλέντ' βόρ. ἰδιώμ. γλέδ' Θράκ. (Κομοι.) Κυδων. Σάμ.
γλιέδ' Ἡπ. (Ραδοβούζ.) Θεσσ. (Ἀμπελ. Ἀγία Παρασχ.
Σταυρ.) γλέντιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γλέντιν Κύπρ. γλέντι Ἀμοργ.
Κάρπ. Κάσ. Μεγίστ. Σύμ. ἐγλέδι Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ.)
ἐγλέντ' Στερελλ. (Μαλεσ.) ἰγλέντ' Μακεδ. (Γαλατ.) γλέντι
Κρήτ. (Ἀρχάν.) γλέδι Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλέγκι
Τσακων. (Μέλαν.) Πληθ., γλένγια Κῶς (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ὦ.

1) Διασκεδάσις, εὐωχία κοιν. καὶ Τσακων.: Γυρίζουν ἀπὸ
τρελλὸ γλέντι καὶ δὲ βλέπουν τὴ μύτη τους ἀπὸ τὸ μεθύσι.
Χτὲς εἶχανε τρικούβεργο γλέντι κοιν. Θυμᾶμαι ποὺ 'χε
στρωθῇ τὸ γλέδι 'ς τὴ βλατσούλα (= μικρὴ πλατεῖα) Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.) Ἐφαγε οὐλο του τὸ βιός 'ς τὰ γλέντια Πε-
λοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ὁ νοῦς τσῆ πετᾶ καὶ ὅλο λούσα καὶ
γλέδια θέλει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ παδρεμένος δὲ βλέπει ν'
ἀξανοίη γλέδια αὐτόθ. Ἐσφώνησε δὲ λοιπὸς ὁ γαβρός μὶ
τὸ βιθιρό του νὰ γενοῦνε μαζὶ καὶ τὰ δυὸ γλέδια Κρήτ.
Θ'μῶμι, βρὲ πιδιά, παλιὰ τί γλέδια καὶ τί κακὸ γέν'δανι
Σάμ. Ὁπ' ν' ἀκούσ' γλέντ', μπρουνστ'νὸς εἶναι Εὐβ. (Ἀγία
Ἄνν.) Κάναμαν ἱπρονχτὲς ἓνα καλὸ γλέντ' Ἡπ. (Κουκούλ.)
Μιτὰ τὰ στέφανα 'ς τοῦ γαβροῦ τοῦ σπὶτ' γίγνιται μὴ γάλον
γλιέδ' Θεσσ. (Ἀμπελ.) Μᾶς ἀρέσ'ν τὰ ἰγλέντια Μακεδ.
(Γαλατ.) Πέρουσι ἡμ-μεστον οὐλ-λο γλένγια Κῶς (Καρδάμ.)
Ἐμποίκαμε ἓνα γλέγκι ἐπῆρι (ἐκάναμε ἓνα γλέντι χθές) Τσα-
κων. (Μέλαν.) Ἦρθαν τοῦ βράδ' οἱ ἄλλ' δρακόντ', χαρὲς,
γλέντια μέσα, ἀπ' 'ν χαρά τ'ς (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Ἀ-
χυρ.) Βγαίνει ὄξω καὶ γροικᾷ τὰ γλένδια καὶ τσὶ χοροὺς (ἐκ
παραμυθ.) Κρήτ. (Ἀρχάν.) || Φρ. Τὸ ρίχνω 'ς τὸ γλέντι κοιν.
Τὸ 'χω γλέντια καὶ χαρὲς (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πε-
λοπν. (Κόρινθ.) || Ἄσμ.

Μοῦ πόνεσε γιὰ συνδροφιά, μοῦ πόνεσε γιὰ γλέντι
Ἡπ. (Μαργαρ.)

Δίχως ἀλάτσι τὸ φαὶ ἄσκημο καὶ ἄροστό 'ναι
καὶ δίχως γλέδι ἡ ζωὴ σωστό μηδενικό 'ναι
Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ.)

